

Ryszard Kaczorowski

Ryszard Kaczorowski z Małżonką, fot. Encyklopedia Rzeszowa

Ryszard Kaczorowski (26 XI 1919 Białystok), prezydent RP na uchodźstwie, Honorowy Obywatel Białegostoku i Rzeszowa, doktor h.c. Akademii Medycznej w Białymstoku i Uniwersytetu Wrocławskiego. Ukończył Szkołę Handlową w Białymstoku.

Działał w harcerstwie: w sierpniu 1939 był zastępcą komendanta Pogotowia Harcerskiego w Białymstoku, podczas okupacji sowieckiej był z-cą hufcowego w tajnym hufcu harcerskim, w styczniu 1940 został hufcowym i jednocześnie z-cą komendanta Chorągwi Białostockiej oraz łącznikiem Szarych Szeregów z komendantem ZWZ.

Aresztowany przez NKWD (17 VII 1940), więziony był w Białymstoku i Mińsku. Skazany na karę śmierci wyrokiem Najwyższego Sąd Białoruskiej Republiki Radzieckiej (1 II 1941), przebywał w celi śmierci, 10 V 1941 karę śmierci zamieniono na karę 10 lat łagru na Kołymie. Po podpisaniu układu Sikorski - Majski wstąpił do Armii Polskiej w ZSRR, skąd przeszedł z wojskiem na Bliski Wschód. Jako żołnierz II Korpusu PSZ na Zachodzie służył w 3. DSK w kampanii włoskiej, walcząc m.in. w bitwie o Monte Cassino.

Po wojnie osiadł w Wielkiej Brytanii. W l. 1947-49 studiował w Szkole Handlu Zagranicznego w Londynie, w l. 1950-86 pracował w przemyśle jako księgowy. Na emigracji kontynuował służbę harcerską: od 1949 był członkiem Głównej Kwatery Harcerzy, w 1967 Naczelna Rada Harcerska wybrała go przewodniczącym Związku Harcerstwa Polskiego. Jako członek Zarządu Głównego Stowarzyszenia Polskich Komitantów brał udział w polskim życiu społecznym, uczestnicząc w pracach Zarządu Zjednoczenia Polskiego i Rady Polskiego Ośrodka Społeczno-Kulturalnego, a także Rady Koordynacyjnej Polonii Wolnego Świata. Był też członkiem Rady Polskiej Macierzy Szkolnej.

W marcu 1986 powołany do Rady Narodowej i w skład Rządu RP na Uchodźstwie - pełnił funkcję ministra spraw krajowych w gabinecie Edwarda Szczepanika. Był sekretarzem honorowym Funduszu Pomocy Krajowi. Po nagłej śmierci Kazimierza Sabbata został prezydentem RP na uchodźstwie (19 VII 1989). 22 XII 1990 na Zamku Królewskim w Warszawie przekazał urząd i symbole władzy Lechowi Wałęsie, I prezydentowi III Rzeczypospolitej.

29 XI 1994 premier Waldemar Pawlak zaproponował mu objęcie stanowiska ministra obrony narodowej. 8 III 2002 przyjął Honorowe Obywatelstwo Rzeszowa, nadane mu uchwałą Rady Miasta Rzeszowa z 29 I 2002 „w uznaniu zasług w działalności na rzecz odzyskania niepodległości Polski poprzez walkę zbrojną i aktywną działalność polityczną oraz społeczną na emigracji”.

Zginął 10 kwietnia 2010 w katastrofie polskiego samolotu Tu-154M w Smoleńsku w drodze na obchody 70. rocznicy zbrodni katyńskiej.

Zbigniew K. Wójcik
Encyklopedia Rzeszowa